

Objecte. El CaixaForum de Madrid acull des d'ahir *Miró i l'objecte*, mostra que ja va passar per Barcelona. a la inauguració hi van assistir la directora de la Fundació Miró, Rosa Maria Malet (esquerra) i Elisa Durán (dreta), directora general de Fundació La Caixa

La Generalitat aposta per vincular l'aeroport amb un creador universal

La Conselleria de Cultura demana que el nom es decideixi "amb el màxim consens"

JOSEP MASSOT
Barcelona

La Conselleria de Cultura veu com una gran oportunitat vincular el nom de l'aeroport de Barcelona-el Prat amb el d'un creador universal català per donar a Catalunya una dimensió cultural reconeixible a tot el món. "Els aeroports són grans plataformes de difusió i promoció internacional dels espais on estan ubicats, per la qual cosa aprofitar aquest fet per projectar territoris o elements culturals i/o

turístics és sempre una bona oportunitat per posicionar-se al món", diuen fonts de Cultura.

La iniciativa ha sorgit per reba-tejar l'aeroport amb el nom de Miró. "No entrem a valorar propostes concretes -diu la Generalitat-, si-nó que apostem perquè qualsevol denominació que es vulgui incorporar a l'aeroport de Barcelona-el Prat es faci amb el màxim acord i consens territorial".

Aquest diari ha intentat els dos darrers dies, fins ara sense èxit, saber quina opinió té l'Ajunta-

ment de Barcelona sobre aquesta qüestió.

Joan Gardy Artigas, que va col·laborar amb Joan Miró i amb el seu pare, Josep Llorenç Artigas, en molts murals, diu que "la iniciativa és una idea formidable i a Miró li hauria fet molta il·lusió. Ja fa molts anys que es va proposar de posar el nom de Miró a l'aeroport, però fins ara no s'ha aconseguit res".

El nom de l'artista ja està vinculat al turisme, la nova vocació barcelonina. L'artista va néixer al pas-

satge del Crèdit número 4, en una casa avui integrada a l'hotel Rialto, habitació 330. Va haver d'abandonar Barcelona durant la Guerra Civil i, després de fugir dels nazis a França, va aconseguir trobar refugi a Palma, la terra de la seva mare i de la seva dona, sa i estalvi de represàlies polítiques. Ja cèlebre mundialment, Barcelona no li va organitzar una gran exposició fins al 1968. La seva coherència ideològica va poder més que la il·lusió per retrobar-se amb la seva ciutat natal i, quan es va assabentar, a

l'últim moment, que Manuel Fraga Iribarne presidiria la inauguració, va anul·lar el viatge per no haver d'estrenar la mà del ministre franquista. Va ser llavors quan va ordinar el seu projecte de donar a Barcelona la seva fundació, dissenyada per Sert, i tres obres per rebre el visitant per terra, mar i aire. Se'n van fer dues. La de l'aeroport i el mosaic de la Rambla. Faltava la tercera, que havia de rebre el visitant que arribés per carretera. Ja s'havia decidit el lloc, el parc Cervantes, a la Diagonal, però al final no es va fer.

Gardy Artigas recorda el projecte de Miró de fer tres obres que rebessin el visitant per terra, mar i aire

"El gest de Miró indica el seu esperit generós i el seu amor per Barcelona. La tercera obra no es va arribar a fer perquè, crec recordar, l'Ajuntament la considerava molt cara i van dir que no hi havia prou diners. Pensada per a Barcelona, al final la va fer per a un antic encàrrec de Chicago (va costar 250.000 dòlars), i la maqueta es conserva a la Fundació Miró". L'escultura, de ciment, acer, bronze i ceràmica, és coneguda amb el nom de *Miss Chicago o Lune, soleil et une étoile*, i està ubicada a Brunsvic Building Plaza.

Joan Gardy Artigas, que va treballar amb Miró als forns coreans instal·lats a la Fundació de Gallifa, creu que traslladar el mural mironà a la nova terminal és tècnicament possible, però opina que seria una operació complexa, "perquè la peça està molt enganxada a la paret i seria més fàcil fer un mural de nou".

Sobre quin nom li sembla millor, si el de Gaudí o el de Miró, Joan Gardy Artigas diu que "Gaudí em semblaria bé, esclar, però crec que seria més coherent el de Miró, perquè ell va néixer a Barcelona, va ser sempre enormement generós amb la seva ciutat i ja hi ha un mural seu a l'aeroport".

La Fundació Suñol indaga les mirades i diàlegs creuats de l'art

TERESA SESÉ
Barcelona

Josep Suñol és un col·leccionista que ha recorregut el camí en companyia dels artistes, implicant-se personalment en la seva feina. Avui la seva col·lecció suma més de 1.200 obres i està considerada una de les més importants, per quantitat i qualitat, de l'àmbit privat de Catalunya. Des que va obrir la seva pròpia fundació, el 2007, l'ha anada compartint, a més, amb el públic partint de mostres parcials, oferint lectures que estableixen noves connexions visuals i conceptuals, i de vegades inesperades.

A *Diàlegs de la mirada*, l'exposició que avui s'inaugura, torna a reunir un bon nombre d'artistes (Luis Gordillo, Richard Avedon, Juan Genovés, Jaume Plensa, Carlos Pazos, Ignasi Aballí, Manuel Miralles, Jordi Colomer, Zush, Tàpies...) per cridar

l'atenció sobre un aspecte, no per obvi menys rellevant, com és la importància de la mirada en l'art.

L'art entès com un diàleg de mirades entrecruades. La mirada de l'espectador, que contempla l'obra i es deixa interpel·lar per ella. Però també la de l'obra mateixa, que condensa la mirada

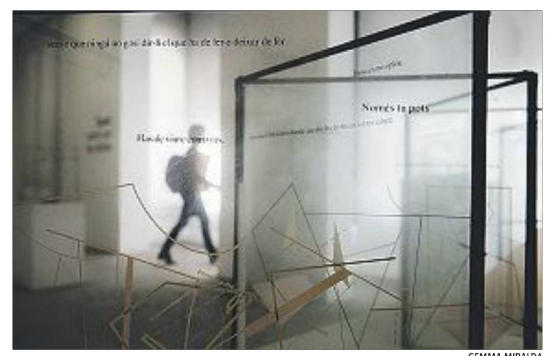
La nova presentació de la col·lecció reuneix artistes tan diversos com Gordillo, Man Ray, Plensa o Genovés

de l'artista i ens contempla a nosaltres... La mostra, dissenyada per Suñol mateix i el director de la fundació, Sergi Aguilar, s'articula entorn de diferents àmbits temàtics: mirar, llegir, tapar, va-

lor, caminar/descansar, forats i vermell.

Un recorregut que va des de la mirada interior que capturen les fotografies de Richard Avedon o Man Ray (retrata Joan Miró de perfil amb una corda, en al·lusió a l'episodi en què Max Ernst va amenaçar de penjar-lo si no contribuïa a una encesa discussió que estaven tenint un grup de surrealistes) a l'explosió en vermell de l'última sala, amb les persones que fugen del quadre de Juan Genovés o la xarpellera violentament esquinçada de Manuel Millares. Pel camí, obres iròniques com el llibre *Objecte* de Carlos Pazos, *Parole*, o fràgils com *El llibre de vidre* (1982), compost a partir de poemes de Toni Tàpies, en el qual no desapareix mai de la vista el text i a través del qual es pot veure el que t'envolta.

I entre un altre, peces tan especials com la d'Ignasi Aballí,

El llibre de vidre (1982), de Jaume Plensa

que converteix en art un element amb tan poques pretensions de ser-ho com el paper moneda. El rescat del Banc d'Espanya un cop retirat per ser destruït, i amb els encenalls construeix poètics quadres monocroms. O els *Tu cares*, els bitllets dissenyats per Zush (abans Evru) per al seu estat imaginari, l'Evrugo Mental State.

L'exposició es podrà visitar al centre del passeig de Gràcia fins

al mes de novembre i després hi haurà una mostra monogràfica de Dàrio Villalba. Per la seva banda, el Nivell Zero, dedicat a joves artistes i actualment en procés de redefinició, la programació del 2016 arrenca el dia 15 que ve amb la projecció del vídeo d'Enric Farrés Duran *El viatge frustrat*, una producció de Cal Cego, Col·lecció d'Art Contemporani, que recrea el relat homònim de Josep Pla.